

ИВАН ДАВИДКОВ

ЦИГАНСКИТЕ ПЕТЛЕТА

chitanka.info

Сега из крайречните върбалаци рядко се мяркат тия пъстри, качулати птици, които ни съпровождаха лете, когато отивахме да се къпем във вировете на Огоста. Те летяха високо над нас, на тласъци, подхвърляни от вятъра и крещяха, както крещят предусетилите беда сойки. Мислехме, че се плашат от нас, а после откривахме, че са зърнали в тревата подивяла котка и предупреждават птиците, че скоро голишарчетата ще изчезнат от гнездата им. Ние се събличахме, разхвърляли набързо дрехите си по пясъка и навлизахме във вира, чиято посветваща ципа се късаше пред нозете ни, скрила под топлинката си хлада на дълбоката вода, а циганските петлета отлитаха към другия бряг, където пасяха коне на катунари и се виждаше чергило, пред което седеше циганин и калайдисваше голяма тава. Циганските петлета се извиваха над него, преди да кацнат, и пъстротата на крилете им се разпалваше в средата на бакърения съд. После те изчезваха, навярно ненамерили край катуна нищо за храна, и тогава изпод чергилото се показваха две дъщери на калайджията. Те имаха жълти, широко скроени поли, които се размятваха от движенията им, червени елечета и сини гердани. Липсваха им само разкошните качулки на циганските петлета, за да си помисля, че пред очите ми е станало чудо — птиците са се превърнали в стройни, мургави красавици. Момичетата говореха нещо с баща си, но той не ги слушаше. Увлечен в работата си, въртеше калайдисаната тава и в нея ту се хълзваше отразен баир, ту се виждаше глава на кон — наведен, той сякаш пиеше светлина от шаващия в ръцете на майстора съд.

Тоя кон изпръхтяваше. Циганските петлета изведнъж излитаха (те били зад катуна) и накацаха по върбите над вира. Сега те бяха съвсем близо до мен и аз, притаен във водата, можех спокойно да ги съзерцавам. Слънцето огряваше перата им и те ослепително светеха.

Знаех, че през нощта ще сънувам циганските петлета. Винаги ми се случваше така, когато бях наблюдавал нещо много хубаво. „Само дано не дойдат в съня ми циганките — мислех си аз. — Лоша вест е това, на болест е. А птиците ще ме вдигнат към небето, ще ми стане леко и ведро на душата и ще виждам вировете, цъфнали под мен от отразените пера...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.